

DOI 10.31558/2519-2949.2026.2.6

УДК 321.022:323

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-0141-4483>

Абсалямов К. Ю. Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди

ІНСТИТУЦІОНАЛЬНА СТРУКТУРА ПОЛІТИЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В СИСТЕМІ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ: БЕЗПЕКОВИЙ ВИМІР

У статті здійснено спробу аналізу інституціонального виміру політичного менеджменту в системі публічної влади у контексті безпекових викликів та загроз сучасним державам з урахуванням фактору інституціональної стійкості та інституціональних дисфункцій сьогодення. Застосовано інституціональний, описовий, аналітичний та емпіричний методи. Наведено робочі визначення концептів «політичний менеджмент» та «національна безпека». Акцентовано увагу на процесному вимірі інтерпретацій політичного менеджменту. Підкреслено, що якість реалізації безпекової політики залежить від специфіки інституціональної організації та її стійкості. Зазначено, що в умовах криз та конфліктів критичного значення набуває консолідація нації та політичних інститутів, що забезпечує належний рівень внутрішньополітичної стабільності. Підкреслено взаємодоповнюючу роль державних та недержавних інститутів у формуванні безпекової політики. Зауважено, що роль політичного менеджменту в безпековому контексті спрямована на мінімізацію ризиків і запобігання кризам. Охарактеризовано інституціональні дисфункції як фактори дестабілізації політичної системи та послаблення спроможності політичного менеджменту до стратегічного планування й ефективного реагування на кризи. Вказано на взаємозв'язок між зовнішньополітичним тиском та внутрішніми проблемами держави. Окремо розглянуто питання рівня довіри суспільства до інститутів влади. Зафіксовано, що вагомим фактором підвищення ризику політичної нестабільності є низький рівень довіри громадян до державних органів, що ускладнює розвиток конструктивного діалогу між владою та суспільством. На основі емпіричних даних наведено показники рівня довіри українських громадян до низки політичних інститутів. Зазначено, що ефективна публічна комунікація між політичними управлінськими інститутами є ключовою для зміцнення довіри громадян і координації колективних зусиль.

Ключові слова: *інституціональна структура, політичний менеджмент, управління, політична система, публічна влада, політичні інститути, політичний процес, безпека, національна безпека, конфлікт, криза, інституціональна стійкість, держава.*

Постановка наукової проблеми. Актуальність дослідження інституціональних основ політичного менеджменту в контексті вивчення безпекового сектору в сучасних умовах обґрунтовано складністю викликів та загроз міжнародного, регіонального та національного рівнів. Органи публічної влади національної держави зіткаються з перманентними загрозами, ризиками та викликами для системи національної безпеки. З урахуванням трансформаційних процесів у системі світового порядку, загострення міжнародних відносин, наявності повномасштабних конфліктів (зокрема, як в Україні), актуалізації внутрішніх проблем політичної системи національних держав опиняються під тиском імпульсів як зовні, так і з середини. Зростає необхідність в якісній узгодженості управлінських рішень та підтримці довіри суспільства до влади.

Очевидно, що «мистецтво» швидкого реагування, опір на проактивну стратегію запобігання актуалізації різних видів небезпек грає первинну роль у контексті забезпечення виживання та адаптивності сучасних держав.

Аналіз результатів наукових досліджень. Сучасні дослідження заявленої висвітлено, зокрема, в роботах зарубіжних дослідників Е. Кента та Д. Мортенсона [12], С. Трапнелла [16], Н. Хітоші [11], М. Цану [17], Ф. Бігнамі [10], В. Бенкса [9] та інших. Проблемний континуум означених досліджень охоплює питання функціоналу публічної влади стосовно механізмів забезпечення національної / державної безпеки, політико-правових аспектів, екстериторіальності та інформаційного контексту

безпеки, питань державної таємниці та інших.

Щодо українського пласту наукових досліджень з питань публічної влади, управління та безпеки варто відмітити публікації Л. Мунтян [13], О. Шевчука [15], О. Акімова [8], Т. Сокольської [6], М. Гурковського [2], О. Щокіна [14] та ін. У даних роботах розглянуто питання концептуалізації національної безпеки, її взаємозв'язку з діяльністю органів публічної влади, управління та суспільного розвитку, зокрема, в українському контексті. Водночас, висвітлення специфіки безпекового виміру політичного менеджменту в сучасних державах за умов нових викликів потребує додаткового аналізу.

Мета статті полягає у комплексному аналізі інституціональної організації політичного менеджменту в системі публічної влади з акцентом на безпековий вимір, зокрема, з урахуванням фактору інституціональної стійкості та інституціональних дисфункцій на сучасному етапі.

Виклад основного матеріалу. Розгляд окресленої проблеми потребує попереднього уточнення низки категорій. У науковій літературі термін «політичний менеджмент» використовується в кількох основних значеннях. По-перше, він позначає групу професійно зайнятих у політичній сфері осіб (менеджерів), які діють у межах сучасного ринково-демократичного суспільства та мають реальні інструменти впливу на формування політики завдяки володінню політичними, економічними, технологічними, організаційними та іншими важелями влади. По-друге, це є мистецтво політичного управління та регулювання, що включає розробку, застосування та вдосконалення методів, засобів, технологій та інших механізмів впливу на політичні процеси та взаємовідносини. По-третє, політичний менеджмент розглядається як певний інститут, який впливає та взаємодіє з політико-правовим життям сучасного суспільства, формує масову й індивідуальну свідомість, а також впливає на структуру влади й політичну активність громадян [7].

Виходячи з вищезазначеного у контексті теми даної статті варто зважати на такі аспекти політичного менеджменту як реалізацію процесу політичного управління й регулювання, а також механізм впливу на політичні процеси та структуру влади.

Поняття «національна безпека» також має різні інтерпретації. Як справедливо зауважує Л. Мунтян: «це підкреслює відсутність розуміння природи його виникнення, діалектики його розвитку й механізмів управлінського вирішення» [13, с.100].

Водночас, сутність національної безпеки можна охарактеризувати як сукупність суспільних відносин, що спрямовані на створення безпечних умов для функціонування людини і суспільства, а також на захист національних цінностей та інтересів. Таким чином, його смислове значення охоплює кілька ключових аспектів. По-перше, це стан суспільства, який характеризується захищеністю життєво важливих інтересів держави. По-друге, це сукупність політичних, правових та організаційних механізмів, що забезпечують ефективне публічне управління. По-третє, це рівень і стан гарантування безпеки особистості. І, нарешті, це фундаментальні національні інтереси, до яких належать державний суверенітет, територіальна цілісність, незалежність, демократичний конституційний устрій та стійкий економічний розвиток [13].

Державне управління (public administration) у сфері національної безпеки фактично можна ототожнити з процесом прийняття та реалізації адміністративно-правових актів, що регулюють узгоджені дії органів державної влади щодо змін в організації та діяльності виконавчої влади у цій сфері, методи та форми державного управління, що використовуються державою, які спрямовані на врахування зовнішніх та внутрішніх обставин (загроз) у забезпеченні цього виду безпеки, вирішення ключових проблем життєдіяльності суспільства [8, р. 6].

Реалізація означеної політики залежить від особливостей інституціональної структури та її стійкості. Параметр інституціональної стійкості визначає здатність державних інституцій адаптуватись до зовнішніх тисків та здійснювати функції в умовах кризи та активних загроз. Національна стійкість включає здатність протистояти викликам у різних сферах — політичній, економічній, військово-політичній, інформаційній, соціальній та екологічній, забезпечуючи швидке відновлення до необхідного рівня стабільності після кризових ситуацій [5].

Зокрема, у контексті воєнного конфлікту консолідація нації та політичних інститутів набуває критичного значення для забезпечення суспільної стабільності. Наприклад, російська агресія яскраво засвідчила важливість спроможності держави мобілізувати своїх громадян, об'єднувати політичну

еліту та різноманітні соціальні групи у єдину, згуртовану націю, здатну до ефективного опору. За умов військових дій підтримка національної єдності та внутрішньої гармонії стає невід'ємною передумовою посилення інституційної стійкості держави. Важливого значення набувають механізми, через які відбувається процес консолідації в умовах внутрішніх викликів, таких як масові переміщення населення чи економічна криза, а також під тиском зовнішніх загроз [1].

Якість роботи означених механізмів залежить від особливостей інституціональної організації — комплексу органів державного й місцевого самоврядування, а також інститутів громадянського суспільства. В сучасних умовах важливого значення набуває її адаптивність до викликів кризового характеру.

Формування політики безпеки є результатом складної взаємодії між державними та недержавними інститутами. Провідну роль у цьому процесі відіграють державні органи, які визначають стратегічні пріоритети та закладають нормативно-правові основи. До ключових суб'єктів належать уряд, парламент, силові структури та спеціалізовані агентства, які забезпечують координацію заходів, спрямованих на захист національних інтересів і гарантування громадської безпеки.

Разом із тим, недержавні інституції відіграють важливу роль у доповненні державної діяльності шляхом експертизи, аналітичної роботи та участі громадянського суспільства. Зокрема, громадські організації забезпечують контроль над діями влади та сприяють підвищенню прозорості у процесах формування й реалізації політики безпеки. Аналітичні центри виступають із рекомендаціями, орієнтованими на адаптацію до сучасних викликів і загроз. Крім того, бізнес-структури здійснюють свій вплив через надання економічних і технологічних ресурсів, що є критично важливими у контексті реалізації безпекових стратегій.

Ефективність формування та впровадження політики безпеки значною мірою залежить від рівня співпраці й довіри між державним та недержавним секторами. Таким чином, синергетична взаємодія цих інститутів становить фундаментальну передумову для забезпечення всебічної та стійкої національної безпеки.

Безпековий вимір функціонування політичного менеджменту охоплює забезпечення стабільності держави та захисту національних інтересів. Він передбачає врахування внутрішніх і зовнішніх загроз у процесі ухвалення управлінських рішень. Політичний менеджмент у цьому контексті спрямований на мінімізацію ризиків і запобігання кризам. Н. Хітоші зауважує, що держави здатні забезпечувати свої національні інтереси у сфері безпеки через угоди, зокрема у вигляді договірних положень. Формування таких положень зазвичай відображає актуальні виклики національної безпеки, характерні для часу укладання та обговорення договору. Проте зміни у сприйнятті загроз і реаліях безпеки можуть призвести до того, що держави стикаються з необхідністю реагувати на нові виклики, які не були враховані чи розділені учасниками договору під час його підписання [11, р. 38]. У таких ситуаціях договірні положення все ж можуть тлумачитися як такі, що забезпечують захист національних інтересів безпеки шляхом інтерпретації договору. Разом із тим залишається складним завданням визначити межу між обґрунтованим тлумаченням, яке враховує аспекти безпеки, і розширювальним підходом, що базується значною мірою на політичних мотивах.

Важливу роль відіграє координація між силовими структурами та цивільними інститутами влади. Ефективність управління залежить від своєчасного реагування на безпекові виклики. Інформаційна безпека стає ключовим компонентом сучасного політичного менеджменту. Значення також має стратегічне планування та прогнозування можливих загроз. Інституціональна спроможність держави визначає її здатність забезпечувати безпеку громадян. Взаємодія з міжнародними партнерами посилює ефективність безпекової політики.

Інституціональні дисфункції виникають тоді, коли політичні та адміністративні інститути не виконують належним чином свої завдання. Вони можуть проявлятися у формі неефективного управління, корупції або дублювання повноважень. Такі порушення знижують здатність держави реагувати на внутрішні та зовнішні загрози. Інституціональна слабкість (крихкість) створює передумови для дестабілізації політичної системи. Одним із наслідків є зниження рівня довіри громадян до влади. Це, у свою чергу, може призводити до соціальної напруги та конфліктів. У безпековому вимірі дисфункції ускладнюють координацію між органами, відповідальними за захист держави. Вони також послаблюють спроможність до стратегічного планування та ефективного реагування на кризи. У сучасних умовах такі проблеми можуть бути використані зовнішніми акторами для дестабілізації. Отже, подолання інституціональних дисфункцій є важливою

передумовою зміцнення національної безпеки.

Сучасні безпекові умови створюють складні та багатомірні виклики для політичного менеджменту. Зростання гібридних загроз вимагає нових підходів до управління та координації дій. Політичні інститути стикаються з необхідністю швидкого реагування на кризові ситуації. Водночас зростає значення інформаційної безпеки та протидії дезінформації. Глобалізаційні процеси посилюють взаємозалежність держав і ускладнюють прийняття рішень. Важливим викликом є забезпечення балансу між безпекою та демократичними свободами. Обмежені ресурси змушують оптимізувати управлінські процеси та пріоритети. Підвищується роль стратегічного планування та прогнозування ризиків. Взаємодія з міжнародними партнерами стає необхідною умовою ефективного реагування на загрози. Таким чином, політичний менеджмент потребує адаптації до динамічного та непередбачуваного безпекового середовища.

Зовнішньополітичний тиск також є важливим фактором, що впливає на внутрішні політичні процеси держави. Його прояви мають форми економічних санкцій, дипломатичного впливу або інформаційних кампаній. У сучасних умовах глобальні трансформації посилюють інтенсивність такого тиску. Зміни у світовому порядку спричиняють перегляд традиційних союзів і партнерств. Геополітична конкуренція між державами загострює боротьбу за ресурси та вплив. Водночас розвиток технологій прискорює поширення інформації та змінює характер міжнародної взаємодії. Глобальні виклики, такі як зміна клімату чи міграційні кризи, потребують спільних рішень. Держави змушені адаптувати свою зовнішню політику до нових реалій. Це вимагає підвищення гнучкості та стратегічного мислення у політичному менеджменті.

Вагомим фактором підвищення ризику політичної нестабільності є низький рівень довіри громадян до державних органів, що ускладнює розвиток конструктивного діалогу між владою та суспільством. Так, наприклад, у листопаді 2025 році за даними Центру Разумкова серед державних та суспільних інституцій громадяни України найчастіше виявляють довіру до Збройних Сил України (92% опитаних), Державної служби з надзвичайних ситуацій (86%), волонтерських організацій (81%), добровольчих загонів (78%), Національної гвардії України (72%), Головного управління розвідки (71%), Державної прикордонної служби (70,5%), Служби безпеки України (65%), церкви (65%), громадських організацій (64%), Міністерства оборони України (63%) та Національного банку України (54%). Водночас рівень довіри до голів міст, селищ або сіл, де проживають респонденти, перевищує частку недовіри — відповідно 50% проти 42%. Аналогічна тенденція спостерігається щодо місцевих рад (49,5% довіри проти 41%) і Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини (48% проти 34%). Щодо Президента України, частка осіб, які йому довіряють, практично не відрізняється від частки тих, хто не довіряє (48% проти 45%). Подібна картина спостерігається в питаннях довіри до українських засобів масової інформації (48% довіри проти 45%) та Державного бюро розслідувань (40% довіри проти 42%). Більшість респондентів висловлюють недовіру таким інституціям, як Верховна Рада України (76%), державний апарат і чиновники (75%), Уряд України (73%), політичні партії (71,5%), судова система загалом (66%) і прокуратура (60%). Також високий рівень недовіри зафіксовано до політичної опозиції (59%) та української влади загалом (57%). Частка недовіри перевищує рівень довіри й щодо таких структур: Національного агентства з питань запобігання корупції (50% недовіри проти 32% довіри), комерційних банків (50% проти 35%), Національної поліції (49% проти 45,5%), Спеціалізованої антикорупційної прокуратури (47% проти 37%), Національного антикорупційного бюро України (45% проти 41%) і профспілок (42% проти 30%). На початку повномасштабної війни в Україні громадяни продемонстрували зростання рівня довіри до багатьох владних інституцій. Це явище зумовлювалось необхідністю національної єдності перед зовнішньою загрозою. Проте з плином часу рівень довіри до більшості інституцій поступово знизився у порівнянні з першим роком війни. Незважаючи на це, для багатьох інституцій він все ще залишається вищим за довоєнний період. Значною мірою високий рівень довіри зберігся до інституцій, відповідальних за оборону країни, таких як Збройні Сили України, Національна гвардія, Державна прикордонна служба та Служба безпеки України. Вищий порівняно з довоєнним часом рівень довіри спостерігається і до Президента України через виконання ним функцій Верховного головнокомандувача, а також до волонтерських та громадських організацій, омбудсмена та банківської системи. Хоча недовіра до таких інституцій, як антикорупційні органи, поліція,

суди, прокуратура та профспілки, все ще переважає, вона все ж виражена меншою мірою, ніж до повномасштабної війни. Водночас рівень довіри до Уряду України, Верховної Ради та державного апарату залишився таким само низьким, як і у довоєнний період [3].

Для відновлення довіри до влади необхідно забезпечити ефективність управління і прозорість дій державних структур. Таким чином, подолання кризи легітимності стає пріоритетним завданням для збереження стабільності в державі.

Ефективна публічна комунікація між політичними управлінськими інститутами є ключовою для зміцнення довіри громадян і координації колективних зусиль. Зрозуміле, прозоре та узгоджене публічне інформування сприяє подоланню початкового шоку, знижує поширення дезінформації та орієнтує зацікавлені сторони на досягнення спільних цілей [4].

С. Трапнелл зауважує, що «інформація та прозорість є критично важливими елементами демократії. Вони лежать в основі політичних процесів, участі громадян, належного функціонування уряду та, зрештою, захисту прав людини. Без точної інформації уряд вагається. Серед секретності процвітає корупція. Отже, «послаблення, стирання, придушення та корупція прозорості позбавляють демократію кисню – вільного потоку інформації» [16, р. 8].

Наслідками нестабільності є зниження інвестиційної привабливості, уповільнення економічного росту, погіршення безпекової ситуації та обмеження можливостей адекватно протидіяти викликам і загрозам. Таким чином, подолання внутрішньополітичної нестабільності є ключовою передумовою для забезпечення сталого розвитку та підвищення ефективності державного управління.

Висновки. Виклики та актуальні загрози сьогодення вимагають від сучасної держави реалізації проактивної стратегії у безпековому секторі. Механізми реалізації означеної стратегії та якість безпекової політики залежить від стійкості та стабільності інституціональних структур й ефективного впливу політичного менеджменту. Характер та складність зовнішніх та внутрішніх загроз ставлять перед ним (менеджментом) завдання оперативного реагування та дотримання принципів прозорості у прийнятті управлінських рішень відповідно до принципів підзвітності демократичної влади перед суспільством. Одночасна реалізація обидвох завдань може бути утруднена через дефіцит часу в умовах актуальних загроз, що призводить до додаткового навантаження на суб'єктів управління і вимагає посиленого контролю з боку інституціональної структури.

Бібліографічний список:

1. Бевз Т. Ідентичність, консолідація і стійкість: політичний контекст української державності в умовах війни. *Російська війна проти України: трансформації соціальних інституцій та практик* : матеріали наук.-практ. конф., Нац. ун-т «Києво-Могилянська академія», 24 лют. — 7 берез. 2025 р. С. 213–217. URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/server/api/core/bitstreams/5184292b-38a7-4f40-865b-51df390380ce/content>
2. Гурковський М. Поняття національної безпеки як адміністративно-правової категорії. *Соціально-правові студії*. 2021. Вип. 2(12). С. 26–32. URL: <https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/3920/1/05.pdf>
3. Оцінка ситуації в країні, довіра до соціальних інститутів, оцінка проблем, що існують в українському суспільстві (листопад 2025 р.). *Разумков центр*. 2025. URL: <https://razumkov.org.ua/napriamky/sotsiologichni-doslidzhennia/otsinka-sytuatsii-v-kraini-dovira-do-sotsialnykh-instytutiv-otsinka-problem-shcho-isnuuiv-v-ukrainskomu-suspilstvi-lystopad-2025r>
4. Сергеев В., Загурська-Антонюк В., Пашенко В. Політичний менеджмент та національна безпека: перспектива інституційних альянсів. *Грані*. 2024. Т. 27, № 5. С. 100–104. URL: <https://doi.org/10.15421/172497>
5. Скиба О. Інституційна стійкість держави як фактор її сталого розвитку та економічної безпеки. *Сталий розвиток економіки*. 2024. № 3(50). С. 256–261. URL: <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2024-50-38>
6. Сокольська Т., Поліщук С., Шевченко К. Національна безпека як визначний фактор сталого розвитку у контексті взаємозв'язку публічної політики та державних інститутів. *Проблеми сучасних трансформацій. Серія: право, публічне управління та адміністрування*. 2025. № 16. URL: <https://doi.org/10.54929/2786-5746-2025-16-02-25>
7. Щербак В. Політичний менеджмент: наукове поняття та політична практика. *Епістемологічні дослідження в філософії, соціальних і політичних науках*. 2015. № 2. С. 18–24. URL: <https://visnukpfs.dp.ua/index.php/PFS/article/view/677>
8. Akimov O. International Experience of Public Administration in the Area of National Security. *Journal of Legal, Ethical and Regulatory Issues*. 2020. Vol. 23, Iss. 3. P. 1–7. URL: <https://www.abacademies.org/articles/International-experience-of-public-administration-in-the-area-of-national-security-1544-0044-23-3-493.pdf>
9. Banks W. C., Bowman M. E. Executive Authority for National Security Surveillance. *American University Law Review*. 2000. Vol. 50, Iss. 1. P. 1–130. URL: <https://digitalcommons.wcl.american.edu/cgi/viewcontent.cgi?referer=&httpsredir=1&article=1766&context=aulr>

10. Bignami F., Resta J. Human Rights Extraterritoriality: The Right to Privacy and National Security Surveillance. *GW Law Faculty Publications*. 2018. P. 1–20. URL: https://scholarship.law.gwu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=2562&context=faculty_publications
11. Hitoshi N. The Concept of Security in International Law. West Point : West Point Press, 2022. 261 p. URL: https://press.westpoint.edu/wp-content/uploads/sites/5/2025/01/TheConceptofSecurity_Nasu_PDF.pdf
12. Kent A., Mortenson D. Executive Power and National Security Power. Cambridge : Cambridge University Press, 2018. P. 261–291. URL: https://repository.law.umich.edu/book_chapters/171/
13. Muntian L. The Concept of “National Security” Within the Categorical Framework of Public Administration. *Public Administration and Regional Development*. 2025. № 27. P. 87–106. URL: <https://doi.org/10.34132/pard2025.27.04>
14. Shchokin R., Soloviov O., Tantsiura I. The Role of Public Administration in Ensuring State Security: Strategies and Mechanisms of Implementation. *Journal of Law and Sustainable Development*. 2023. Vol. 11, № 8. P. 1–20. URL: <https://doi.org/10.55908/sdgs.v11i8.1521>
15. Shevchuk O., Protsiuk I., Samoshchenko I., Panova A., Shaposhnyk A. The Rights to Access to Information and National Security in Ukraine in the System of Human Rights. *Revista Juridica Portucalense*. 2023. P. 257–282. URL: [https://doi.org/10.34625/issn.2183-2705\(34\)2023.ic-13](https://doi.org/10.34625/issn.2183-2705(34)2023.ic-13)
16. Trapnell S., Choo Y. K. Unlocking Access: Balancing National Security and Transparency in Defence. 2024. 75 p. URL: <https://ti-defence.org/publications/unlocking-access-balancing-national-security-and-transparency-in-defence/>
17. Tzanou M., Vogiatzoglou P. National Security and New Forms of Surveillance: From the Data Retention Saga to a Data Subject Centred Approach. *European Papers — A Journal on Law and Integration*. 2025. Vol. 10, № 3. P. 803–836. URL: <https://doi.org/10.15166/2499-8249/855>

References:

1. Bezv T. (2025). Identychnist, konsolidatsiia i stiikist: politychnyi kontekst ukraïnskoï derzhavnosti v umovakh viiny: mat-ly nauk.-prakt. konf. «Rosiiska viina proty Ukrainy: transformatsii sotsialnykh instytutiv ta praktyk», Nats. universytet «Kyievo-Mohylianska akademiia». (24 liutoho – 7 bereznia 2025 r.). S.213-217. URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/server/api/core/bitstreams/5184292b-38a7-4f40-865b-51df390380ce/content>
2. Hurkovskiy M. (2021). Poniattia natsionalnoi bezpeky yak administratyvno-pravovoi katehorii. *Sotsialno-pravovi studii*. Vyp. 2 (12). S. 26-32 URL: <https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/3920/1/05.pdf>
3. Otsinka sytuatsii v kraini, dovira do sotsialnykh instytutiv, otsinka problem, shcho isnuut v ukraïnskomu suspilstvi (lystopad 2025r.). (2025). *Razumkov tsentr*. URL: <https://razumkov.org.ua/napriamky/sotsiologichni-doslidzhennia/otsinka-sytuatsii-v-kraini-dovira-do-sotsialnykh-instytutiv-otsinka-problem-shcho-isnuut-v-ukraïnskomu-suspilstvi-lystopad-2025r>
4. Serheiev V., Zahurska-Antoniuk V., Pashchenko V. (2024). Politychnyi menedzhment ta natsionalna bezpeka: perspektyva instytutsiinykh aliانسiv. *Naukovo-teoretychnyi almanakh Hrani*, 27(5), 100-104. URL: <https://doi.org/10.15421/172497>
5. Skyba O. (2024). Instytutsiina stiikist derzhavy yak faktor yii staloho rozvytku ta ekonomichnoi bezpeky. *Stalyi rozvytok ekonomiky*. №3(50). S. 256-261. URL: <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2024-50-38>
6. Sokolska T., Polishchuk S., Shevchenko K. (2025). Natsionalna bezpeka yak vyznachnyi faktor staloho rozvytku u konteksti vzaïmozv'язku publichnoi polityky ta derzhavnykh instytutiv. *Problemy suchasnykh transformatsii. Seriia: pravo, publichne upravlinnia ta administruvannia*. №16. URL: <https://doi.org/10.54929/2786-5746-2025-16-02-25>
7. Shcherbak V. (2015). Politychnyi menedzhment: naukovе poniattia ta politychna praktyka. *Epistemolohichni doslidzhennia v filosofii, sotsialnykh i politychnykh naukakh*, (2), 18-24. URL: <https://visnukpfs.dp.ua/index.php/PFS/article/view/677>
8. Akimov O. (2020). International Experience of Public Administration in the Area of National Security. *Journal of Legal, Ethical and Regulatory Issues*. Vol. 23, Iss. 3, pp. 1-7. URL: <https://www.abacademies.org/articles/International-experience-of-public-administration-in-the-area-of-national-security-1544-0044-23-3-493.pdf>
9. Banks W.C., Bowman M.E. (2000). Executive Authority for National Security Surveillance. *American University Law Review*. Vol.50, Iss.1, pp. 1-130. URL: <https://digitalcommons.wcl.american.edu/cgi/viewcontent.cgi?referer=&httpsredir=1&article=1766&context=au>
10. Bignami F., Resta J. (2018). Human Rights Extraterritoriality: The Right to Privacy and National Security Surveillance. *GW Law Faculty Publications*. pp. 1-20. URL: https://scholarship.law.gwu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=2562&context=faculty_publications
11. Hitoshi N. (2022). *The Concept of Security in International Law*. West-Point Press. 261 p. URL: https://press.westpoint.edu/wp-content/uploads/sites/5/2025/01/TheConceptofSecurity_Nasu_PDF.pdf
12. Kent A. Mortenson D. (2018). *Executive Power and National Security Power*. Cambridge University Press. pp. 261 – 291. URL: https://repository.law.umich.edu/book_chapters/171/

13. Muntian, L. (2025). The Concept of «National Security» Within the Categorical Framework of Public Administration. *Public Administration and Regional Development*, (27), 87–106. URL: <https://doi.org/10.34132/pard2025.27.04>
14. Shchokin R., Soloviov O., Tantsiura I. (2023). The Role of Public Administration in Ensuring State Security: Strategies and Mechanisms of Implementation. *Journal of Law and Sustainable Development*. 11(8). pp. 01-20. URL: [10.55908/sdgs.v11i8.1521](https://doi.org/10.55908/sdgs.v11i8.1521)
15. Shevchuk O., Protsiuk I., Samoshchenko I., Panova A., Shaposhnyk A. (2023). The Rights to access to Information and National Security in the Ukraine in the System of Human Rights. *Revista Jurídica Portucalense*, 257–282. URL: [https://doi.org/10.34625/issn.2183-2705\(34\)2023.ic-13](https://doi.org/10.34625/issn.2183-2705(34)2023.ic-13)
16. Trapnell S., Choo Y.K. (2024). *Unlocking Access: Balancing National Security and Transparency in Defence*. 75 p. URL: <https://ti-defence.org/publications/unlocking-access-balancing-national-security-and-transparency-in-defence/>
17. Tzanou M., Vogiatzoglou P. (2025). National Security and New Forms of Surveillance: From the Data Retention Saga to a Data Subject Centred Approach. *European Papers – A Journal on Law and Integration*. Vol. 10, No. 3, pp. 803–836. URL: <https://doi.org/10.15166/2499-8249/855>

Absalyamov K. Institutional structure of political management in the public authority system: security dimension

The article attempts to analyze the institutional dimension of political management in the system of public power in the context of security challenges and threats to modern states, taking into account the factor of institutional stability and institutional dysfunctions of today. Institutional, descriptive, analytical and empirical methods are applied. Working definitions of the concepts of "political management" and "national security" are given. Attention is focused on the process dimension of interpretations of political management. It is emphasized that the quality of security policy implementation depends on the specifics of the institutional organization and its stability. It is noted that in conditions of crises and conflicts, the consolidation of the nation and political institutions becomes critical, which ensures the appropriate level of domestic political stability. The complementary role of state and non-state institutions in the formation of security policy is emphasized. It is noted that the role of political management in the security context is aimed at minimizing risks and preventing crises. Institutional dysfunctions are characterized as factors of destabilization of the political system and weakening of the capacity of political management for strategic planning and effective response to crises. The relationship between foreign policy pressure and internal problems of the state is indicated. The issue of the level of public trust in government institutions is separately considered. It is noted that a significant factor in increasing the risk of political instability is the low level of trust of citizens in state bodies, which complicates the development of a constructive dialogue between the authorities and society. Based on empirical data, indicators of the level of trust of Ukrainian citizens in a number of political institutions are given. It is noted that effective public communication between political management institutions is key to strengthening citizens' trust and coordinating collective efforts.

Keywords: *institutional structure, political management, governance, political system, public authority, political institutions, political process, security, national security, conflict, crisis, institutional stability, state.*